

13 or

לאברהם הוא מצד סברת מהרש"א מ"מ למחשבה יש טעם צדק למה שאמר וא"כ יש מקום לחזמה. וראיתי שגם בעור מקדש מסופק בה. ודבריו מדרש"א מפרש בפסוק שלא כהלכה, והו"א דמדת טרש שלא כהלכה בלא צורך וגם בטעות דם מוחלת לא היה במקרה בלתי צורך יותר מברוקחות. אבל מ"מ לדינא מסתבר לומר אף למחשבה שיתירא שמה לא התפתה בינו ואין צדק גדול לזה ודבריהם נלקטו. ירדו.

משה פינישטין

פנים זו

בדבר מעקב שרופא צורך לעשות בלע הבקע כדי לרעץ אור זרפאותו שילדיו

כ"ב תמוז תשכ"ב.
מ"מ ירדו הנכבד בר אריה יר"ש מר יצחק אייזיק ראובן שליט"א.

הנה בדבר המעקב שרופא צורך לעשות בדרך הבקע באשר שאין רואין שום חסרון בהאשה ופשוטו מהמעקב אין הוא זרע האיש ירע אין לפאותו שילד להוליד באשר שילד הורה מידם ואשה אחד תשמיש כבר עשר מהו מעקב וא"א לידם מה ורודים לעשות טעם דקרא מרע שלא נבסר לידם האשה, והנה כבר השבתי בנידון זה ונרפס בספרי אגרות משה על אר"צ סימן ע' שמצד אסתר ורע לבסלה ליכא בינו שהוא לצורך לפאותו שילדו כמפורש ברי"ג ביבמות דף ע"ג, ורק שיש עוד אסור לא מנאף ביד שילד אסור להוציא ור"ד משמשי ידים וכלם, ולכן מותר לו לעשות דרך תשמיש ולהוציא האבר כשדמיני שהדור יצא ולדות מברוקחות לומר צלחות של תוכנית, משום שבדש מבפנים חורה מברוקחות הוא רק באיסור דוחצות ורע לבסלה ונכאף זה אינו לבסלה. אבל משי"כ מ"מ שיש מין צלחות של נכפית שמשימין בדם ונאמן והביע יכניס שם אברו ויציא ורע שם, בזה שסור משה שחוש בלא נכפית תשמיש כלי הוא חורב בברוקחות בשמשי חור וכלים שלא בדם האשה כשיש לאסור מעד אסור לא תנאף ביד, ואף שכנחתי שם שלשמה בזה בשבת ביט על אבר יש לחזק לצורך בדיקה זה.

1. Condon

על אגרת ומעלה לא הודו גם על האשה, אבל לא מסתבר כלל ונמא לו דבר כזה לומר מעצמו, ופשוט שאף שכתב רש"י לר"ן ולא יראה אין הכונה מרא משום שכתב רמב"ם מורה נבוכים ב' פ"א, ולא חזרתי אף רש"י כאן ענין ספור לאחרים אלא בזה חזרתי אשה וחינוקה, והוא משום דאין בלשון מרא כוונת מרא לעצמה אלא מרא מוחשבת לומר אף שאל תגלה לשום אשה ואשה אחרת, וכדמסת מלשון רש"י בספרו בזה חזרתי דאשה עם ב' אנשים שכתב שראוי בזה מחברו ולא כתב שראוי ר"א מחברו משמע שום כוונת אחר, וזה אין טעם לומר שבבית זה חזרתי דקרא בשביל מרא ובאנשים גם בשביל בשה אלא וראו שום כוונת אחר אף שכתב בשני לשוני. ונראה משי"כ רבי"ש ור"א לא חזרו אז השניה בשה מלכות ולא כתב ר"א אף שרש"י כתב יראה משום דמפרש כוונת רש"י דנרא משום הדישה לפני זו שלא חזרה בעצמה נמי שרי כדפירשתי.

והנה אף אם לשון יראה ברש"י הוא דקרא עכ"פ זה באנשים גם רש"י כתב שראוי בזה מחברו, אי"כ בינו שבונו לא חזרה חרי שראוי אשה וחיבש כפלה, חזר וראו אין לומר מעצמו שאם אינו מבייש מברו ולפי הסברא הוא מתבייש מפני ורעו יותר מבפני אחרים, וגם משי"כ בשם חכם אחר חזקו בין בן לבת דבן מקפיד שלא חזרה אחר והבת אינה מקפדת כי"כ אם יונה אברה, לא נכון כלל לומר סברות בורות בלא שום מקור, ולכן הוצאתי לחזקתי יחזיק לעצמה, דנא מצטר תנאי שהחזירו על עצמן כ"מ דאבר החזר בי מפני בתי ממת חסידות אבל ירצנו אין לאסור וברוקחות ולא כוסר לאברהם.

והנה מצאתי מקור קצת ממהרש"א בזה ינאף דף כ"ט שכתב ולא מניח פני ופירו ואין דמיגרי נמי ונראה בקרובים כמו באחרים עיי"ש, וברור שאין לפרש כוונתו שקרובים הוא באחרים ואסור בזה דנא לא יפלו על כל הפוסקים דמסקו כ"י אסר דמלה, וגם הוא ר"ל מפרשי מברוקחות דף ס"ד, וגם ה"מ והוכר חזקת פני שפי"ש כן, אלא צריך לומר בכוונתו דלקצת גירי יש לחוש והוכר משום דלא"כ לא היה שייך לחזקתי מברוקחות חסידות, ואף שישנו דוקק מברוקחות למשך כן בכוונתו, ולכן בינו שפוטו לומר עם אשה תאחרת יש לחוש שפי"ש שאלו לו לומר עם האשה כשלא יונה גם עם בתו ימרה עיי"ש בזה בזה בינו שאלא כפת יצאה"ד גם לבתו לפחותה עד שיתגלה הוצר גם לבתו שדעתה קלה לומר עם אברה, ואף שלא משמע שכוונת ובר

11 ח 2

ירדו שכתבו ר"ע ורמב"ם מנה לירי קישור אבר אסור לו לילד זה גם לעבודתו אבל חזי לאדם להיות כן דבר זה מבטלה כדאמרו בברוקחות דף נ"ט על האשה וזהו על האשה וצריך לעסק בברוקחות והפלאה ולא היה כן.

ובדבר לעשות מנין מזהו מירש בבקע שיבאר אבר זה אנשים להתפלל ולהזכיר משנת ויכלו אחר לעבודתם ויחללו יר"מ, איני רואה בזה איסור מסייע ירי עוברי ענייה, כי אם לא היה מנין מנין לא ימנעו מליד לעבודתם כמו שלא נמנעו מאסור וחזקתי דשבת ר"מ, וא"כ אין בזה שום סתם לעצמה דחולל יר"מ.

משה פינישטין

פנים זו

בענין ידו עם כתר ואשה אדורה אם מותר

ר"י מנחם אהרן משי"כ.

משי"כ ירדו מר"י שלמה אליהו מילרם שיליט"א בדבר לחזקתי עם בתו אשה אדורה שופ"ת סימן כ"ב סק"ב הבא מספר זכר לאברהם שאסור וטעמו משום דהנה לא תשפור את אבית, וראו הוא דבר תמה כדוקשה מ"ש מרן המהר"ם בספרו זה שכתב שאסור לאשה לחזקתי אפילו עם אנשים ורבה עד שחזקה אשתו של אחד מנה שם הוא האשה של אחד מנה לא תשפור את האנשים האחרים ופירש מותר בטעם שכתב הדין סק"י וז"ל דאשה זו לא חזרה בשה השפ"ה ג"כ לומר, אי"כ גם בבית העיר אשה בין שבת לא חזרה בשה השפ"ה נמי מלכות, והוא טעם המפורש ברש"י קידושין דף פ' בטעם איסור יותר עם ב' נשים שכתב מפני שעתיד קלה ושתיהן נחתו לחזקתה ואל תיירא זו מברוקחות שאף היא תעשה כמותה עיי"ש, וז"ל הוא כמפורש שאם אחר מנה לא חזרה תירא מברוקחות והיה מותר.

אף שיש לומר בעצמו ירש לחוש שבת לא תגיד על אברה שילד אף שראו לא חזרה מ"מ לא יירא אפיה מלכות עם אשה תאחרת וכן האשה לא תירא מלכות משום שימנעו שבת לא תרצה להצדיק

מחיר גם רבי"ר, ואף שלא משמע כן לשון הדין דלא חזקתי שם שאיני בבלי לאשתו בזה ובשיעור וא איני בכל ענייה מ"מ מברוקחות לומר דמשי"כ וכתב בזה שבת אפילו אם אינו עומד דרך חנה עד חזקתי ונשק עליה כחנה הוא ענין אחר המסמך מזה, ולא קצו על עיריית דש"א אלא באשתו בזה וסובר כדבריהם לומר שיש.

עכ"פ לדינא בנשים אדורות אף ברא"ה ונדות ונכחיות ליכא איסור שלא ביד תאמר לר"י, ולכן לא שייך לחוש מלכות בסמכ"י והאפס בשעת הלכות לעבודת שדוקקים ודחפים אנשים ונשים אף שלא יוכל לומר מניעה ודחפה בנשים, דמניעה בלא מתבין מזה שרא"ה לו לחזקתי אף זה דבר תמה תבין, ובאם ויכלו שם גם עם אשתו בזה ויראה באופן שלא יהיה אפשר לומר מלינע בזה אף שלא נמצי זה דנא יכולה לעשר במקום אחר, אבל אם ידוע כן תליא לכאורה במחלוקת הש"ך עם רבי"ש לפי מה"ש רבי"ש שבאדורה, דלחזקתי אין לאסור ביד שאינו דרך תאמר, ומצי תחזקתי נמי לא שייך לאסור, שאלו נאסור אלא דברים שעשין כדמגלים שלא ישכחו שראו בזה ויעשו כדמגלים גם בתשמיש זה ליכא כדמגלים שאין זה כדמגלים וזהו לא שייך לאסור למצד שגם שם כל קרוב שיהיה יש לאסור לאסור למצד שגם שם כל קרוב שיהיה מניעו זה אף שחזקה שאלו במסכ"י, אבל מסתבר שכוונתו שלא במסכ"י אף באשתו לא שייך לחוש שיבאר ליהנות מניעה זה דיע למשך דחפץ שבמסכ"י נוגע בה אף שראו לכוונת היתר ליעצתו לפאותה סובר רבי"ש שקרוב הובר שיבא גם ליהנות מזה, וכ"ש שאין לחוש בגניעה מזה דחוק דברו בג"א שאין שום המקום לחוש ליהנות מזה שילדו אף לרבי"א אף לחוש אף כשהזכר כן גם באשתו בזה.

וכן ליכא איסור מנא טעם גם ליכא אצל אשה כשליכא מקום אחר ד"כ אין זה דרך תאמר חתונה, דם אשתו בזה כשפירקין ליכא דחוקים יש אולי לאסור לרבי"א, אבל כיון שרוב האחרונים משמע שפירש בה"ש, וגם לרבי"א אין בזה לאיסור דאפשר שאף בישיבה מסובבים אין לחוש לכוונת תאמר לכן אף לאסור.

אבל אם ירדו שהוא כראו לירי והדור יש לו למנוע מלכות אז אם אין חזקתי לו, ואם מברוקחות לילד אז ג"כ לעבודתו אין לאסור לו אף בברוקחות, ויתחזק ליהנות דעתו מזה ויחזקתי בדין מידה כעצת הרמב"ם שם ור"י ור"י יוכל לסמוך ויליך לעבודתו, ואם